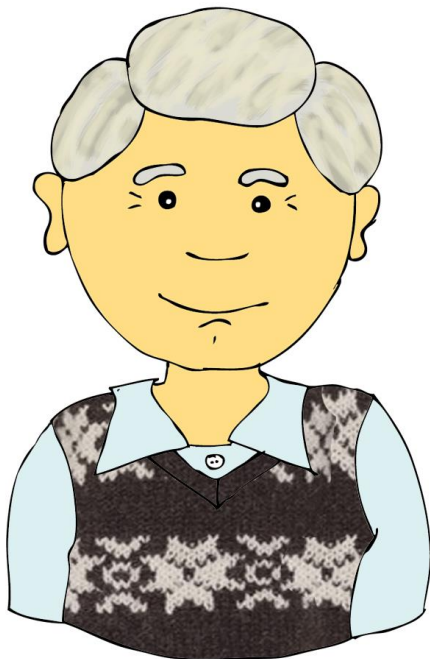

Kapitel 9 – Valby, Danmark

Lisa sad ved sit skrivebord og surmulede, da Mads kom ind. "Morfar skal først se TV-avisen," sagde hun irriteret. "Nu er der gået fire dage, og der er ikke sket noget som helst." "Blinker DAWORO stadigvæk på din computer?" spurgte Mads. "Nej, den holdt op i går. Det er lige meget, hvad jeg søger på, så ser skærmen helt almindelig ud," svarede hun mut. "Sådan er det også hjemme hos mig," sagde Mads nedslået.

De hørte trin på trappen og Lisa sprang op og åbnede døren. "Så er jeg her med billederne," smilede morfar, "og ved I hvad? Jeg fandt nogle flere billeder, de faldt ud, da jeg flyttede de to album væk fra bordet."

De satte sig ved Lisas lille skrivebord, og morfar lagde fire billeder ved siden af hinanden. "I søndags fortalte jeg, at jeg for mange år siden besøgte jeg den lille landsby Tafi Atome i Ghana." Morfar lagde en hånd på billederne. "Der levede en stor flok af de hellige mona-aber." "Ja, det ved vi godt, det fortalte du også i søndags," afbrød Lisa. "Jeg ved det, men kig lige på de her billeder. Her er den kvinde fra landsbyen, som jeg fortalte om, medicinkvinden. Hun havde kontakt med både aberne og deres beskytter Daworo." Morfar flyttede sig uroligt på stolen. "Hun sagde, at Daworos magi var stærk nok til at holde kontakt mellem de hellige aber og mennesker over store afstande. Og hun sagde også, at jeg

havde evnen til at opfatte magiske beskeder – hvis jeg troede nok på det." "Hvor sejt," jublede Mads. Lisa så lidt tvivlende ud: "Men du tror altså ikke selv på det?" "Nu gør jeg," sagde morfar bestemt.

De flyttede de fire billeder ned på gulvet og satte sig omkring dem. De stirrede koncentreret på dem i lang tid. Mads vidste ikke, hvad klokken var, men han var ved at blive søvnig. Der var så stille, at man kunne høre en knappenål falde til jorden. Så skete der noget. Det ene billede bevægede sig. De holdt vejret. En svag vind blæste gennem værelset, og pludselig hørte de en hvisken – **DAWOROS ELEMENT ER ILD.**

"Måske er det ligesom i Harry Potter, hvor Sirius viser sig for dem i pejsten," foreslog Mads. Poul sprang op og klappede ham på skulderen. "Selvfølgelig Mads. Vi må skynde os at lave et lille bål."

De stod tæt sammen og stirrede på flammerne fra bålpladsen. Mads havde helt ondt i maven af spænding. Tænk hvis det bare var en fjollet ide. Han var lige ved at opgive det hele, da flammerne blussede op. Omridset af et ansigt kom til syne og en mørk stemme steg op fra ilden. "Den lille abe rejste langt på magiens vinger for at finde viden og venskab. Et hår fra dens hoved kan bringe den hjem i sikkerhed."